

П. Г. Удхаус

Късметът на Стифъмови

Барът на клуб „Търтеи“ се бе превърнал във врящ котел – някой пусна слуха, че Понго Туисълтън черпи, а подобно поведение в клуба винаги може да разчита на препълнена зала и отзивчива публика. Образи се блъскаха в Симпатияги, Симпатияги ръгаха с лакти Скици, а въздухът вибрираше от болезнените вопли на силни мъже, чиито чаши са засрашени от преобръщане.

Двама утолили жаждата си Образи се отделиха от тълпата и се отпавиха към безлюдната пушалня. И двамата бяха изтупани като експонати за изложба, тъй като, подобно на повечето от присъстващите, идваха направо от сватбеното празненство на Стифъм-Спетсбъри.

Известно време седяха замислени и безмълвни. Току-що изконсумираната почерпка бе влязла в съюз с щедрите количества шампанско, доставено на сватбеното тържество от бащата на младоженката граф Уивълскъм. Най-сетне първият Образ проговори.

– Уфи Просър ще се пръсне от яд.

– Кой? – отвори едно око вторият Образ.

– Уфи Просър.

– От какво ще се пръсне?

– От яд. Понго черпи отгатак с негови пари. Уфи се хвана с Понго на бас, че Адолфс Стифъм никога няма да се ожени за Джералдин Спетсбъри, и Понго си поиска парите веднага щом Стифи вдигна белия флаг след думите на свещеника: „Искаш ли я за жена, Адолфс?“

– Значи, Уфи го е яд.

– Ами как иначе? За него печалбата беше вързана в кърпа. По времето, когато се хванаха на бас, всички факти говореха, че Стифи няма пукнат шанс. Помисли сам: като изключим двете наследствени стотачки годишно, единствените приходи на Стифи бяха от заплатата му като секретар на стария Уивълскъм. А после дори тези жалки пенита му бяха отнети. Една сутрин графът се разхождал из тисовата алея на потомственото си имение и какво да види – младата двойка топло се прегръщала. При тази гледка престарелият родител замахнал с левия крак и издигнал Стифи на височина три метра, тридесет и шест сантиметра – нов областен рекорд. След това завлякъл Джералдин в къщата, заключил я в стаята ѝ, връчил на Стифи чек в размер на една месечна заплата и го известил, че ако бъде забелязан в радиус една миля от къщата десет минути след приключването на този разговор, ще насъска по него кучетата. Не можеш да отречеш, че при подобни обстоятелства изгледите за брак са доста мъгляви и нищо чудно, че Уфи е гледал на този бас като на сигурно капиталовложение.

– Тогава как се е разплела работата?

– Никой не знае.

– Знае! – чу се свеж младежки глас. Гласът се оказва собственост на някакъв Симпатияга, който също бе напуснал масовата сцена в бара и бе споделил незабелязано самотата им. – Аз например знам. Чух го лично от Стифи и за мен тази история е поредното доказателство, че човек има нужда само от късмет и нищо друго. Ако нямаше късмет, Стифи не би забогатял в Америка.

– Ами! Нима забогатя?

– Забогатя я!

– Не може да бъде! Как пък се е озовал в Ню Йорк? Той веднъж отиде за едни надбягвания в Льо Туке и на кораба му стана толкова зле, че се закле кракът му повече да не стъпва на палуба. А доколкото ми е известно, не можеш да отидеш в Ню Йорк, без да се качиш на кораб. Така че в историята има нещо гнило.

– Историята ми е свежа като маруля! – настоя разпалено Симпатиягата. – Стифи със сигурност заминал за Ню Йорк една седмица след болезнения епизод в тисовата алея. Любовта му вдъхнала сили да понесе презокеанското пътуване. Джералдин му се обадила по телефона в клуба и му казала, че единственият изход е да замине за Америка и там да забогатее. И така, Стифи заминал. А две седмици след пристигането си се запознал с някакъв много благовъзпитан тип с очи, събрани на носа, и особен маниер да говори през югозападния ъгъл на устата си. Та този тип го завел на едно място, където други подобни типове играели някаква местна игра, наречена „крале“.

Въпросната игра се играела със зарове, макар че Стифи така и не разбрал до края на престоя си какво се цели с нея. Когато обаче един от типовете се приготвил да хвърля заровете, а друг се обадил, че се хваща на бас с всеки, че първият тип няма да направи нищо, наш Стифи усетил как спортната кръв на Стифъмови започва да се пени в жилите му. В края на краищата, казал си той, десет долара не са чак кой знае колко, дори и да ги изгуби човек, а малко силни усещания карат времето да минава по-бързо и помагат да се разнообрази вечерта. Затова приел баса – а в следващата секунда се изяснило, че онзи имал предвид не десет долара, а десет хиляди.

Стифи не го е срам да признае, че изживял гаден шок. Вече било късно да си върне думите назад, затова се заблещил в заровете с пълното съзнание, че между него и един доста неапетитен край стои

единствено късметът на Стифьмови.

Късметът, разбира се, се показал на висота. Половин минута по-късно типът честно се разплатил с него и с десет хиляди Долара в джоба Стифи сметнал, че тази работа много му допада и не бива да я изоставя наред пътя. С две думи, половин час по-късно той се озовал на улицата с около деветдесет хиляди долара в брой.

Лесно ще си представите радостната му възбуда и аз съм последният човек, който ще го вини за това. Имал пари за цял живот, можел да се завърне при стария Уивълскъм върху камила, натоварена със злато и скъпоценни камъни, и да иска до преграждане ръката на дъщеря му. Така че в този момент морето се виждало на Стифи до глезените.

На другия ден внесъл парите в най-близката банка, а щом се смрачило, напуснал хотела и тръгнал да празнува.

Вижте, няма защо да ви казвам, че когато Стифи празнува, той празнува, без да си поплюва. Не съм в състояние да ви осведомя къде и как точно се е проявил в този конкретен случай, още повече, че самият той храни твърде смътни спомени. По всяка вероятност е бил душата и сърцето на някаква компания, защото едно си спомня със сигурност – от самото начало приятели не му липсвали. Другото, в което никои не се съмнява, е, че явно са пообиколили не едно увеселително заведение и са ставали все по-близки приятели. Следващото, което си спомня, е, че се събудил в задния двор на някаква кръчма или хотел, а в джоба си открил само една пощенска марка от пет цента, две балончета, три тапи от шампанско и едно кречетало.

Тези доказателства за добре прекарана вечер му доставили неизмеримо удоволствие. Той надул балоните, спукал ги, потракал с кречеталото, след което решил, че няма да е зле да се зареди с малко джобни пари за през деня. Така че заприпкал към банката да осребри един чек.

За това опитайте се да вникнете в чувствата му, когато още с приситгането си там установил, че вратите на банката са затворени. Да – и двете врати били затворени като стриди. И тогава си спомнил – но вече твърде късно, – прочетеното във вестниците, че в Ню Йорк тези работи стават всеки ден.

Постоял известно време с изцъклен поглед, докато свикне с мисълта за фалита си. После се замъкнал криво-ляво до хотела и се свлякъл в едно от креслата във фойето, за да обмисли новосъздалото се положение.

Явно шансовете му да се ожени за дъщерята на високомерния граф се били спукали като сапунени мехури. Можел вече да забрави за това

си намерение и известно време потъгувал над тази мисъл.

Доста по-късно го осенила внезапна мисъл и за първи път, откакто го бил сполетял непоправимият удар, се почувствал по-човешки.

Щом като и последната му надежда да се ожени за Джералдин се е провалила, казал си той, значи, нищо вече не му пречи да напише на баща ѝ дълго лелеяното ругателно писмо.

Защото, нали разбирате, от няколко седмици Стифи го сърбели ръцете да напише на стария Уивълскъм точно какво мисли за него. Но естествено, докато още хранел надежди онзи да се смили и да му даде дъщеря си, писмото оставало само в съкровениите му мечти и се разминавало с конкретните действия. Но при новосъздалото се положение вече нямало какво да губи и можел да му посвети цялото си немалко умение. Опипал джоба си да провери дали марката е още на мястото си, след което се втурнал към писалището и сграбчил перото и хартията.

Не знам дали сте имали вземане-даване със Стифи в качеството му на автор на ругателни писма, но аз имам известен опит в това отношение. Бях веднъж в неговата компания, когато той съчини четири вдъхновени страници до Уфи Просър в отговор на Уфивото послание, с което последният му отказваше заем от пет лири. Та ви казвам най-отговорно – това бе печен образец без нито един скучен ред и за мен бе гордост да нарека автора му свой приятел.

Във въпросния случай, както Стифи твърди, той абсолютно надминал себе си. Убеден е, че е бил ръководен от вдъхновение свише. Изписвал лист подир лист, като всеки един преливал от искряща мисъл. Не оставил незасегнат нито един аспект от личността на графа. В най-големи подробности описал какво мисли за неговите навици, обноски, лице, вратовръзки и морален облик, за начина, по който сърба супата, начина, по който си дъвче мустака и стотици други подробности. Само на брадавицата на носа му посветил цели шест реда. Накрая надписал плика, залепил марката от пет цента и лично пуснал писмото в кутията, поставена до рецепцията.

А тъй като и без това се намирал на рецепцията и забелязал там самия управител на хотела, сметнал, че случаят е подходящ да го постави в течение на финансовите си дела.

– Извинете – започнал Стифи.

– Да, сър? – откликнал управителят.

– Извинете, скъпи хотелски управителю, запознат ли сте с моята стая – онази със самостоятелната баня?

– Много добре – отговорил управителят.

– Колко ви плащат за нея?

– Шест долара на ден.

Стифи внимателно му съобщил тъжната вест.

– Аз обаче – друг път! Нямам нито цент в джоба си.

– Ъ? – рекъл управителят с не дотам радостен вид.

– Точно така – твърдо настоял Стифи. – Нито цент! Банката ми току-що фалира.

– Коя е вашата банка, сър?

– „Ингърстейт Супърлатив“.

Управителят силно се изненадал.

– За пръв път чувам. Ние самите ползваме нейните услуги.

– Като казвате „ние“, имате предвид жената и дечурлигата, нали?

– Имам предвид хотела.

– Много ми е мъчно за вас – искрено му посъчувствал Стифи, защото в хотела бил много добре обслужван. – Но няма как. Тъкмо се връщам оттам и мога да ви кажа със сигурност, че институцията е затворила вратите си.

– Вие не очаквахте ли да е затворено в неделя? – учудил се управителят.

Стифи зяпнал.

– Кога? – зададено попитал той.

– В неделя.

– Днес неделя ли е?

– Неделя.

– Ами къде отиде съботата? – изумил се нашият приятел.

– Имахме си я вчера – осведомил го управителят. – Много приятен ден беше.

Тук Стифи разбрал, че покрай туй-онуй е проспал непробудно цял един ден. Осъзнал още нещо – и видимо пребледнял при тази мисъл, – че току-що бил написал на стария Уивълскъм най-превъзходното ругателно писмо на всички времена и безвъзвратно го бил пуснал в кутията.

Да. Ето каква била работата. Той, Стифи, бил написал на него, Уивълскъм, писмо, с което щял да накара него, Уивълскъм, да отхвърли него, Стифи, като кандидат за ръката на дъщеря му дори ако той, Стифи, имал всички пари на този свят и ги предложил на него, Уивълскъм, като малък личен подарък. Както виждате, доста неприятно положение за него, Стифи.

Кризата плачела за светкавична мисъл и точно това получила от Стифи. Отначало резултат нямало, но след това нещо шракнало в

главата му.

– Управителю!

– Да, сър?

– Ако пуснете писмо за Англия, кога ще се получи?

– Зависи много от това кога сте го пуснали – отвърнал управителят.

– Току-що в ей тази кутия.

Управителят направил справка в списъка на отплаващите Параходи.

– Ще тръгне във вторник със „Сенатор Фрайлингхюсен Ботс“.

– Аз също – осведомил го Стифи.

Изходът от положението бил един. Достатъчно дълго бил заемал поста секретар на стария Уивълскъм и бил превъзходно запознат с процедурата по получаването на пощата в старото семейно гнездо. Пощаджията ги пускал в кутията, а Гаскоин, икономът, ги измъквал оттам и ги поставял на масата със закуската в малката трапезария, където получателят ги отварял, когато той или тя слизали да заврат муцуна в копанята.

Какво по-лесно от това да проникне в градината, да се укрива известно време в храстите пред остъклената врата на малката трапезария и след като Гаскоин си изпълни задължението, да се вмъкне вътре и да отмъкне фаталното послание. Важното било да се пръждоса час по-скоро от Америка в един и същ параход с писмото.

Така че във вторник изпращачите на „Сенатор Фрайлингхюсен Ботс“ могли при желание да забележат сред пътниците един млад мъж с решително стиснати челюсти, и нищо чудно да са го забелязали.

Предполагам, че не ви интересува как Стифи прекосил Атлантика. Важното е, че го прекосил. Акостирал в Ливърпул и стигнал Лондон на смрачаване, когато последният влак за Ъптън Снодобъри – гарата, на която се слизало за графското имение „Уивълскъм Корт“ – вече бил потеглил. Затова най-разумно му се сторило да наеме кола и да преспи в Уърстър. Така и направил, като заръчал да го събудят точно в шест сутринта.

Знаете как се спи, когато нещо тормози съзнанието ви, и то нещо като онова, дето тормозело Стифи. Спиш на пресекулки. Ставаш с първите лъчи на слънцето. Когато се запътил към „Уивълскъм Корт“, още нямало шест и половина и едва ли е минавало седем часът, когато се озовал наред добрата стара морава. И тъй като нямало начин пощаджията да се появи преди осем и четвърт, решил да се поразходи, с цел да

поразмърда кръвообращението.

Аз самият никога не съм ставал в седем часа сутринта, но Стифи твърди, че тези твърде ранни доби били крайно приятни под открито небе. Човек общувал с природата в цялото й първично великолепие и тям подобни глупости. Росата вече блестяла по тревата, слънцето припичало и птиците вдигали врява в храсталака. Царска работа за хора, които си падат по тези неща. Стифи е от тях. Комбинираното им въздействие взело, че го настроило романтично. Имам предвид познатите места, сцена на голямата му любов и прочие. Във всеки случай той твърди, че гърдите му се издули от вълнение и нямам основания да не му вярвам.

Постепенно обаче, както росата блестяла, слънцето греело и птичките цвърчали, в гърдите му освен споменатото вълнение напъпило и едно намерение, което е напълно естествено при подобни обстоятелства за един млад влюбен с буйна кръв – а именно, да мята камъчета по прозореца на Джералдин. В резултат тя щяла да се покаже, той щял да й изпрати въздушна целувка, тя щяла да стори същото, а той щял да й разкаже с безмълвния език на очите си, че сърцето му все още й принадлежи и така нататък. С други думи, не се сетил за по-приятен начин да си прекара времето, докато чакал, така че си напълнил шепата с камъчета и пристъпил към незабавни действия.

Замърчването на прозорци с камъчета не е проста работа. Ако сте във форма – добре. Но ако отдавна не сте се упражнявали, нищо чудно да не улучите. Като Стифи.

Прицелил се в прозореца на любимата, но вместо това цялата пратка се отклонила от траекторията си и за малко да строши съседния прозорец на стаята, където спял Фердинанд Джеймс Делъмиър, шести граф Уивълскъм.

Всъщност той не спял, тъй като предишната нощ председателствал годишния банкет на Верните синове на графство Уърстършир, и в пълен разрез със съветите на своя лекар така се бил развихрил, че се събудил рано-рано с онова тревожно усещане, което го спохождало неизменно на сутринта след ежегодното събитие. Бил във властта на едно превъзбудено състояние, при което всяка муха, която стъпвала прекалено тежко по килима, го карала да се чувства като участник в масовите сцени от „На Западния фронт нищо ново“.

За това нищо чудно, че шепата камъчето по стъклото му въздействали като нажежен шиш, промушен в дюшека му. С два скока се озовал до прозореца – тъкмо навреме, за да съзре как бившият му служител Адолфъс Стифъм изчезва в храсталака. Защото Стифи, от чието внимание не

се изплъзнал фактът, че за малко не строшил друг прозорец, много добре помнел чий е той и поради това не се помайвал.

Сега ви призовавам да следите много отблизо разказа ми, тъй като ще ви разясня защо старият Уивълскъм приел нещата така, както ги приел. За него било изключено посетителят да е Адолфъс Стифъм в плът и кръв. Той бил отличен познавач на човешката природа и му било много добре известно, че човек, сритан отзад до рекордна височина, не се завръща доброволно там, където е бил сритан. Освен това му било известно, че Стифи е заминал за Америка. А най-вече, както споменах, бил в изключително нервно състояние след банкета на Верните синове. В резултат на всичко това минута след инцидента той нахълтал в стаята на Джералдин с ужас и загриженост, изписани по лицето му.

– Татко! – възкликнала щерка му и седнала в леглото. – Какво става? Имаш вид на човек, който е видял призрак!

– Видях призрак!

– Бялата дама на Уивълскъм?

– Не. Розовият секретар на Уивълскъм. Вярвай ми, Джералдин, че преди по-малко от две минути нещо тайнствено изтрополя по прозореца ми и като погледнах навън, кого мислиш видях? Духът на онзи кретен – Адолфъс Стифъм.

– Какво значи „онзи кретен“! – разпалено се възмутила Джералдин. – Какви са тези глупости за „онзи кретен“? Та ти говориш за мъжа, когото обичам!

– Тогава най-добре да спреш да го обичаш – не по-малко раздражено я сразял баща ѝ. – Защото вече не е сред нас.

– Сигурен ли си, че беше призракът му?

– Разбира се, че съм сигурен! Да не мислиш, че няма да различа кое е призрак и кое не е! Че аз от малък съм си екстрасенс. Целият ми род е такъв. Майка ми имаше свойството да вижда приятелите си увити в савани. Тази нейна дарба я направи твърде непопулярна сред населението на графството. Освен това ти самата ми каза, че Стифъм е в Америка. Явно този малоумен нещастник е хвърлил топа нейде там сред безбродните прерии.

Джерълдин го опърлила с поглед.

– А по чия вина замина за Америка? По твоя!

– Ъ? Как така по моя? Никога не съм го карал да ходи в Америка!

– Заминаването му е пряко свързано с твоята безсъръдечност и липса на елементарна човештина. И ето че гангстерите са го застреляли – като всички в Америка. Имаше ли на челото си дупка от куршум?

– Не мога да ти кажа. Прекалено бързо се омете. Само ми се усмихна с такава една гадна усмивка и се стопи в храсталака. Ама че работа! Я по-добре да хапна нещо. Усещам нужда от кафе. Силно кафе, което да ми поддържа като ритник. Наметни си пенъоара и ела с мен.

– Нищо подобно няма да направя! – хладно отказала Джералдин. – Как не – закуска! Не бих могла да вкуся нищо! Ще остана тук и ще се опитам да извикам духа на Адолфъс.

Междувременно Стифи, след като премахнал няколко сухи съчки от косата си и един-два местни бръмбара от лицето си, предпазливо изпъзлял от храстите и се спотаил до остъклената врата на малката трапезария. Един поглед към стрелките на часовника му подсказал, че пощенският раздавач ще се появи всеки момент. И действително, не минали и две минути, и вратата се отворила. Икономът поставил цяла пачка писма до чинията на лорда. След това се оттеглил и Стифи от гъвкава змия се преобразил на скачащ леопард. За секунда и шест десети се стрелнал в стаята, а издирването и преджобването на писмото му отнело дори малко време. И тъкмо се канел да очисти терена, което нямало да му отнеме повече от секунда и четвърт, когато отвън се дочули стъпки.

Време за безболезнено бягство нямало. Дръжката на вратата вече била натисната. Запазвайки забележително присъствие на духа, Стифи преразгледал целия си план и безшумно се гмурнал под масата.

Известно време царял покой. Доколкото Стифи можел да съди по краката, шаващи в непосредствена близост до носа му, икономът се бил завърнал в помещението – вероятно с кафето и провизиите (онази част от панталоните, която се виждала, била на тънки райета, каквито носят икономите).

После вратата отново се отворила и този път пропуснала чифт нозе, обути в пижама и завършващи с пантофи, така че разумът му подсказал – това е старият Уивълскъм. Когато пижамата се изгубила от погледа му и се появила отново, този път под масата на сантиметри от ченето на Стифи, тъй като собственикът им се бил плъоснал тежко на стола, той разбрал, че не е сгрешил, и ми призна, без да се срамува, че се разтреперил като лист. Да съзерцаваш тъй отблизо крайника, който някога те е уцелил мощно в дъното на панталоните, било незавидно усещане.

В горните пластове на стаята се отпочнал диалог. Пръв се изказал икономът.

– Добро утро, милорд. Да сервирам ли на милорд малко яйца с бекон? Масата се разклатила, тъй като възрастният благородник неволно

потреперил.

– Стига с тези шеги, Гаскойн! Има времена, когато може да се говори за яйца с бекон, и времена, когато те не бива да бъдат споменавани. Понастоящем се опитвам да забравя, че такива гнусотии изобщо съществуват. Това, което можеш да ми сервираш – и то светкавично, ако обичаш – е чаша отровно силно кафе, щедро поръсено с отлежал коняк, и една добре препечена филийка хляб.

Икономът се изкашлял по един такъв неприятен и укорителен начин.

- Да не би милорд да е надхвърлил снощи допустимото?
- Не, естествено!
- Да не би милорд да е употребявал шампанско?
- Една глътка.
- Една бутилка?
- Може да е било и бутилка.
- Две бутилки?
- Да. По-вероятно две.

Икономът повторно се изкашлял.

- Ще уведомя доктор Спелвин.
- Не ставай подлец, Гаскойн!
- Той изрично забрани на милорд всякакво шампанско.
- Хайде, хайде!
- Излишно е да напомням, че от шампанското милорд го избива на петна.

Старият Уивълскъм свадливо се разляял.

– Ама престани да ми говориш за шампанско! Не желая тази дума да се произнася в мое присъствие!

– Много добре, милорд – оскърбил се икономът. – Кафето ви, милорд. Препечената филийка е до лакътя ви, милорд.

Настъпило мълчание. От сърбащите звуци, които се разнесли над главата на Стифи, той си направил извода, че дъртият си лочи кафето. Предположението му се подкрепило от факта, че когато онзи отново заговорил, гласът му прозвучал по-уверено.

– Не ме гледай така бе, Гаскойн! В края на краищата, защо човек да не се поотпусне от време на време? Само бездушните сърца не се отдават никога на радости.

– На възрастта на милорд всякакво поотпускане е крайно осъдително.

– Какво против имаш възрастта ми? Човек е толкова стар, колкото

се усеща!

– Много добре, милорд!

– Сериозно греша, Гаскойн, като си мислиш, че тая сутрин съм махмурлия. Нищо не може да е по-далеч от истината. Чувствам се като младенец. Я ми виж ръката! Не трепва!

Очевидно при тези думи старият се осмелил да прибягне до нагледна демонстрация, защото на пода кацнала една салфетка.

– Потреперва, милорд!

– Глупости – раздразнил се графът. – Нарочно я изгървах, за да ти покажа с каква лекота ще я вдигна. Гледай, Гаскойн! Сега ще вдигна салфетката!

Но не я вдигнал. Навел се и тъкмо пръстите му се вкопчили в нея, когато внезапно се озовал загледан в облещените очи на Стифи. Настъпило неловко мълчание. Графското лице напуснало полезрението на Стифи и нашият приятел чул как старият преглъща.

– Гаскойн!

– Милорд?

– Гаскойн, под масата има призрак!

– Много добре, милорд.

– Какво значи това „много добре, милорд“? Стига си ми повтарял само „много добре, милорд“! Направи нещо, човече, размърдай се!

– Моля милорд да ме извини, но не ми е прекомерно ясно как желае милорд да постъпя.

– Ами изкъшкай го оттам!

– Нима, милорд?

Гласът на стария се ожесточил.

– Гаскойн, ти чу ли ме да казвам, че тази стая гъмжи от призраци?

– Да, милорд.

– И не ми ли повярва?

– Не, милорд.

– Тогава виж сам! Казвам ти, че го видях със собствените си очи! Тази гадория ме преследва цяла сутрин. Вдигни покривката, Гаскойн, и надникни отдолу!

– Много добре, милорд. Щом милорд настоява. Но не очаквам да съзра духа, за който ме осведоми милорд.

Съзрял го, разбира се. Първото нещо, което се изпречило пред погледа му, бил младият Стифи. Но нашият приятел, макар и рядък пън, при нужда може да действа с ненадмината съобразителност, така че докато показалецът на лявата му ръка бил върху устните му, другата

протягала към Гаскойн банкнота от пет лири.

Икономът прибрал петачката и се изправил.

– Е, Гаскойн?

– Светлината под масата е твърде мътна, милорд. Ще погледна още веднъж.

И се навел да прибере втората петачка.

– Не, милорд. Под масата няма нищо.

– Никакви призраци ли, Гаскойн?

– Нито един, милорд.

Старият Уивълскъм глухо изстенал. Чул се шум от отместване на стол.

– Ще изляза да се поразходя, Гаскойн.

– Много добре, милорд.

– Сигурен ли си, че нищо не видя?

– Напълно, милорд.

– Нито дори покойния Адолфъс Стифъм?

– Не, милорд.

Вратата се затворила след стария лорд и Стифи изпъзлял изпод масата.

– Добро утро, Гаскойн.

– Добро утро, сър.

– Предполагам, че те постреснах?

– Трябва да призная, сър, че изпитах моментно чувство на изненада. Бях останал с впечатлението, че се намирате в Съединените североамерикански щати.

– Това е дълга история. Трябва да се видя с лейди Джералдин. В стаята ли си е?

– Не мога да твърдя от непосредствени наблюдения, сър, но съм склонен да допусна, че милейди все още не е слязла долу. Желаете ли да оповестя пристигането ви, сър?

– Не, благодаря, сам ще се кача.

Стифи изхвърчал нагоре и не след дълго вече седял на ръба на леглото й, държал малката й ръчичка и се взираше в любимите очи. Не сподели с мен за какво точно са беседвали, но несъмнено обяснил присъствието си, след което преминали към обичайните глупости, които си разменят млади влюбени след дълга раздяла. Във всеки случай били доста увлечени в разговор, когато дръжката на вратата изтракала. Едва успял Стифи да се озове с един скок в първия попаднал му гардероб, и старият Уивълскъм нахълтал в стаята. За кратък миг погледите на двамата мъже

се срещнали. Секунда след това Стифи вече се гушел сред тоалетите на Джералдин.

Старият граф отново запрегльщал.

– Джералдин, ти виждаш пред себе си един преследван от призраци човек.

– Наистина ли, татко?

– Наистина. Познай какво ми се случи, когато слязох долу на закуска. Под масата открих духа на онзи тиквеник... на онзи прекрасен младеж Адолфъс Стифъм, когото винаги съм харесвал, макар да е твърде възможно той да си е извадил погрешни заключения от повърхностното ми поведение – издигнал гласец лордът. – Звереше се насреща ми със същия идиоте... със същия откровен и обаятелен поглед, който така добре си спомням.

– А ти какво направи?

– Помолих Гаскойн да потвърди откритието ми. Така че и той погледна. Но духът се оказа невидим за него.

– Нима?

– Да. Доколкото разбирам, той и за теб е невидим. Защото... давам ти думата на един Уивълскъм от Уълпстъгапир, че като влязох тук, със сигурност видях духа да се вмъкна в ей онзи гардероб.

– Глупости!

– Не са глупости.

– Онзи гардероб?

– Същият.

– Ще ида да проверя.

– Внимавай да не те ухапе – притеснил се бащинският лорд. Вратата на гардероба се отворила и Джералдин надзърнала вътре.

– Така си и знаех – отсякла. – Няма нищо.

Дъртият отново изпъшкал глухо.

– Разбира се, че няма да го видиш. Той преследва само мен. Хубава работа, знаеш – как ще управлявам това имение, щом като проклетият призрак постоянно никне, където не го сееш? Няма да мога да се съсредоточа.

Джералдин погладила треперещото му рамо.

– Не мисля, че ще се стигне чак дотам, татко. Според мен всичко е ясно. Това е нещо като предупреждение, адресирано до теб.

– Предупреждение ли?

– Да. Чела съм за подобни случаи. Случва се духът на обект... да го наречем А или Б...

– Както предпочиташ.

– Духът на обект А или Б понякога се явява преди обектът да се отпавил отвъд. Целта била да се внуши на индивида, наблюдаващ това явление, да го наречем В...

– На всяка цена.

– ...Да внуши на индивида В, че ако не предприеме незабавни мерки по съответните канали, обектът ще се помине. Така че призракът се явява като предупредителна проекция на отдалечена личност.

Лорд Уивълскъм вдигнал ръка.

– С други думи, си убедена, че този трижди про... че този прекрасен младеж Адолфъс Стифъм, на когото винаги съм гледал като на собствен син, е все още жив?

– Засега да.

– Каж ми тогава, как да запазим това му състояние?

Джералдин се замислила.

– Смятам за най-целесъобразно да му телеграфирам още днес незабавно да се върне, тъй като си съгласен да се оженим.

Лордът поседял известно време, потънал в мисли.

– Смяташ ли, че това е най-добрият изход?

– Убедена съм.

– А вторият по целесъобразност изход какъв е?

– Втори няма.

– Искаш да кажеш, че ако не желая цял живот да бъде преследван, трябва да приема този – тъ-тъ – да го приема за зет?

– Точно така.

Лорд Уивълскъм хвърлил още един поглед към гардероба. След това проговорил с малко пресилена сърдечност, както би се сторило на случаен слушател:

– Очарован съм! Възхитен съм! С невиджано удоволствие!

– Ето това (заклучи Симпаягата) е историята на брака Стифъм-Спетсбъри, на чието тържествено сключване присъствахме днес в църквата „Сейнт Джордж“ на Хановър скуеър. Предполагам, че вече ви е ясно какво имах предвид в началото, когато казах, че на този свят човек няма нужда от добродетели, твърд характер и благороден ум – защото в такъв случай аз самият бих бил сега ехе... – а само от късмет! Твърдата вяра в късмета на Стифъмови и нищо друго подсказала на Понго Туисълтън-Туисълтън да приеме тежките условия на баса, предложен от Уфи Просър, затова се гордея с него и се радвам, че честно си напълни джоба.

КРАЙ

© 1936 П. Г. Удхаус
© 1997 Жечка Георгиева, превод от английски

P. G. Wodehouse
The Luck of the Stiffhams, 1936

Сканиране: NomaD, 2007
Разпознаване и редакция: sir_Ivanhoe, 2007

Публикация:

П. Г. Удхаус
СТРИХНИН В СУПАТА...
И МНОГО ДРУГИ ИСТОРИИ
Английска

Подбор и превод от английски: Жечка Георгиева
Художествено оформление: Момчил Колчев
Печатни коли 38. Формат 84/108/16
ИК „КОЛИБРИ“, София, 1997
Печат: „АБАГАР“ ЕООД, В. Търново
ISBN 954-529-065-X

P. G. WODEHOUSE
Very Good Jeeves
Carry on Jeeves
Young Men In Spats
Eggs, Beans and Crumpets
Meet Mr. Mulliner
Mulliner Nights

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4550>]